

VAISTOLLA

2016

Perinnejousimetsästäjien liitto ry

Perinteiseen jousiammuntaan erikoistunut jousikauppa myy:

- Pitkiä jousia mm. Falco
- Metsästysjousia
- Ratsastusjousia
- Tarvikkeita edellä mainittuihin

**X-TREME
HUNTER**

www.xtremehunter.fi
+358 400 322 802

Jousimetsästys · Metsästysvaatteet · Varusteet · Tarvikkeet

Vaistolla

Julkaisija:

Perinnejousimetsästäjäin
Liitto ry
www.perinnejml.fi
info@perinnejml.fi
p. 0407424603

Päätoimittaja:

Ilja Koivisto

Toimituksessa avustaneet:

Pekka Anttonen
Simo Hankaniemi
Jarmo Tuhkanen
Juhani Uusitalo

Kannen kuva:

Ilja Koivisto

Painopaikka:

Lönnberg, Ylivieska

ISSN-L1799-988X
ISSN 1799-988X (painettu)
ISSN 1799-9898
(verkkojulkaisu)

SISÄLTÖ:

- 4 Puheenjohtajan mietteitä
- 6 Toista kertaa Amerikan peuramailla
- 10 Perinnejousimetsästäjä:
Simo Hankaniemi
- 14 Kuvia liiton 10-vuotisjuhlasta
- 16 Yhteisjahti Sievissä
- 17 Fred Bear
- 21 Joulun makuja jänispaistiin
- 22 Niksinurkka:
Nokki jännettä myöten
- 24 Saaliskuvia 2014 - 2015
- 26 Saalistilasto 2014-2015

PML:N TOIMINTAKALENTERI 2016

- 9.–12.6. Kansainväliset Erämessut, Riihimäki
- 8.–10.7. Kesätahtuma, Sievi
- 9.–14.9. Metsästystapahtuma, Siilinjärvi
- 23.–25.9 PML & SJML yhteisjahti Salmijärvi, Sievi.
Majoittuminen Saariveden kämpällä. Osallistumismaksu
10 €/hlö, ilmoittautumiset: jarmo.tuhkanen@gmail.com

Puheenjohtajan mietteitä

Taas on vuosi vierähtänyt siitä, kun viimeksi ”puheenjohtajan mietteitä” Vaistolla-lehteemme kirjoitin. Asiat eivät merkittävästi ole muuttuneet edellisestä kerrasta. Muun muassa näyttää jälleen kerran siltä, ettei Perinnejousimetsästäjien liiton, Suomen Metsästäjäliiton ja Suomen Jousimetsästäjien Liiton yhteinen lakiesitys jousimetsästyksen laajentamisesta tule etenemään tänä keväänä päätäntävaiheeseen. Olen antanut itseni ymmärtää, että päätäntä siirtyisi syysistunto-kaudelle, joten voimaantulo aikaisintaan ensi metsästyskaudelle. Toivottavasti olen väärässä. Ymmärrän toki, että eduskunnassa on tällä hetkellä tärkeämpääkin päätettävää kuin tämä meitä koskeva asia, mutta kun se on tuo odottavan aika pitkä.

Menneitä tapahtumia

Edellisen lehden ilmestymisen jälkeen liittomme osallistui Oulun erämessuille. Osastollamme esittelimme liittomme toimintaa ja jousimetsästystä yleensä. Kiinnostusta lajiamme kohtaan oli runsaasti ja saimmepa muutaman uuden jäsenenkin. Kesällä perinteisen kesätapahtumamme yhteydessä juhlittiin Perinnejousimetsästäjien liiton 10-vuotis-syntäreitä. Juhlatapahtuma oli erittäin onnistunut. Juhlan musiikkitarjonnasta vastasi Bull's Eye -orkesteri, jonka jokainen jäsen myös ampuu vaistojousella. Niin kuin tapana on, PML palkitsi ansiotuneita jäseniään ansiomerkein ja pöytästandaarein. Muun muassa kaikki perustajajäsenet saivat standardin.

Yhteistyökumppaneistamme standardin saivat Suomen Metsästäjäliitto, Suomen Riistakeskus ja Metsähallitus. Meitä juhlapäivämme kunniaksi muistivat lahjoin Suomen Metsästäjäliitto, Suomen Riistakeskus, Metsähallitus, Suomen Jousimetsästäjien Liitto, Pirkanmaan Jousimetsästäjät ja Sievin Jousimetsästäjät. Kiitos muistamisesta. Tapahtuman yhteydessä järjestettiin myös perinteinen maastomestaruuskilpailu, joka olikin tällä kertaa uskomattoman tiukka kamppailu. Syksyllä metsästettiin liittojemme jousimetsästysalueella yhteisjähdin merkeissä, siitä juttua toisaalla lehdessä.

Tulevia tapahtumia

Osallistumme kesäkuussa pidettävälle Riihimäen Erämessuille. Osastollamme on taas mahdollisuus kokeilla vaistojousiammuntaa kokeneiden jousiampujien ja -metsästäjien opastuksessa. Kesätapahtumamme heinäkuun alussa järjestetään Sievissä. Luvassa on monenlaista koulutusluontoista ammuntaa ja primitiivi-jousille järjestetään oma kilpailu perinteisen maastomestaruuskisan ohien. Tuo tulee olemaan ainakin itseäni suuresti kiinnostava juttu. Oma ”primi”-jouseni on jo tekeillä.

Näkyvyyttä lajillemme

Edelleen kaikille jousimetsästäjille: esitelkää tätä hienoa lajia metsästysseuroissanne ja missä tahansa liikutte ja metsästättekkin. Se on helpoin tapa saada näkyvyyttä lajillemme ja tietoa jousimetsästyksessä eteenpäin. Muun muassa messuilla tulee edelleen metsästäjiäkin jousistamme kysymään, että saako näillä metsästää. Paljon on siis vielä tehtävää, jotta käyttämämme metsästysase saa ansaitsemansa paikan muiden joukossa.

Liittomme sai vuosikokouksen yhteydessä uuden sihteerin ja metsästysvastaavan. Haluankin vielä lopuksi toivottaa onnea ja menestystä näille kahdelle valitsemallaan uralla.

Hyvää kevättä ja nähdään messuilla, mutta viimeistään kesätapahtumassa!

Pekka Anttonen

Elektrisiteettiä etevästi

TÄHDELLISTÄ SÄHKÖPALVELUA

Sähköpalvelu Paananen Oy
Jokiniementie 22, 57210 Savonlinna
puh. 0440 698809 / Ismo Paananen
ismo.paananen@sahko-palvelu.fi
www.sahko-palvelu.fi

Kaatokuvan ottaminen on helppoa, kun saalis asettelee itsensä jo valmiiksi näin arvokkaaseen asenteoon.
Kuva: Ilja Koivisto.

Toista kertaa Amerikan peuramailla

Syksyn 2014 asuin vaimoni työn vuoksi Yhdysvalloissa Wisconsinin osavaltiossa. Peuranmetsästys kaikille avoimilla valtion mailla oli osoittautunut haasteelliseksi. Parin kuu-kauden yrittämisen jälkeen olin nähnyt vain muutamia peuroja, enkä ollut saanut yhtään ampumatilaisuutta. Lokakuun lopussa päätimme tehdä matkan Ohioon, missä olimme asuneet viisi vuotta aikaisemmin. Vaimo tapaisi työtovereita yliopistolla ja minä vanhan metsästystoverini Ed Jarvisin. Laatuakaa oli siis tiedossa molemmille!

Onnistuin edellisen Ohion vierailuni aikana kaatamaan tappisarvipukin. Nyt oli uuden yrityksen aika. Viikon ajan metsästimme Edin kanssa aamut illat, ”hunted hard” niin kuin

amerikkalaiset asian ilmaisevat, mutta näimme vain muutamia eläimiä. Lauantai-aamu olisi viimeinen metsästysmahdollisuuteni ennen paluuta Wisconsinin eikä Ed pääsisi paikalle, koska oli lupautunut opastamaan partiolaisporukkaa jousiammunnan saloihin paikallisen jousiseuraran radalla.

Peurapolkujen risteyksessä

Kiipesin passiin pimeässä. Tuuli kävi lännestä pellolta passilavaa kohti. Puoli tuntia ennen auringonnousua päätin kokeilla houkuttelua. Kallistelin Edin lainaamalla peuransarvilla taistelua matkivia ääniä. Tunti kului ilman näkyvää tulosta. Toistin kutsun. Olin juuri laskemaisillani ka-

Metsästystoverini Ed Jarvis ja samalta tilalta vuonna 2012 ammuttu kymmen-piikkinen pukki.
Kuva: Ed Jarvis.

listimet käsistäni, kun havaitsin nuoren naaraspeuran lähestyvän etelästä.

Tilanne ei ollut kannaltani kovin otollinen. Sarvet käsissä, jousi olalla, nuoli viinessä ja peura tulossa kohti 30 metrin päässä! Onnistuin laskemaan sarvet ja puristamaan ne reisieni väliin, sain jousenkin ampumavalmiiksi, mutta vasta kun peura oli ohittanut ampumalinjani. Lähimmillään se oli ollut vain viidessä metrissä, mutta nyt se loittoni pensikon suojissa. Kun peura oli päässyt noin 40 metrin päähän, yritin kutsua sitä takaisin peurapurkilla, mutta turhaan.

En ehtinyt harmitella hukattua tilaisuutta kuin 20 minuuttia, kun naaraspeuran poistumissuunnasta ilmestyi haarasarvipukki. Se lähestyi alatuulen puolelta päältä ylhäällä ilmaa haistellen. Ilmeisesti se oli saanut vainun passin ympärille levittämästäni peitehajusta. Laskematta kertaakaan päätään se käveli alleni, haistoi passipuu-

tani sekä tikkaita. Todella jäykällä jousella olisi ehkä voinut yrittää laukausta suoraan pukin yläpuolelta sen katsellessa hetken muualle, mutta olkapäävaivojeni vuoksi tekemäni punatamminen jouseni oli kevyt, vain nelikymmenpaunainen. En luottanut sen läpäisykykyyn, jos nuoli osuisi ylhäältä selkärankaan. Pukki kulki pois päin ampumalinjallani takapuoli suoraan kohti minua. Odotin, että se kääntyisi edes hiukan sivuttain, mutta kun se kohtasi naaraspeuran tuloreitin, se sujahti naaraan tulojäljille puskien sekaan.

Päätin yrittää kutsua pukin takaisin. Valitsin vanhan urospeuran ääntä matkivan peurapillin. Mikä virhe! Töryksestä nuori pukki hyppäsi viisi metriä eteenpäin ja jäi vapisten paikalleen korvat heiluen ja odottaen, että metsän suurin sarvipää oli matkalla antamaan sille kunnon selkäsaunan. Pikkupukki katsoikin parhaaksi poistua paikalta kiireen vilkkaan.

Nyt olin totaalisen varma, että jahtini oli siinä. Kutsusekoiluni oli kuitenkin herättänyt vielä yhden peuran huomion. Pikkupukin paosta ei ehtinyt kulua kymmentäkään minuuttia, kun havaitsin liikettä takavasemmalla. Suurikokoinen peurapukki oli juuri tulossa ampumasektoriini, kun kaukaa pohjoisesta peuran toiselta puolelta kajahti laukaus. Pukki pysähtyi juuri aukean ainoan pensaan taakse! Vain kaula ja epätietoisesti pyörivä pää näkyivät esteestä. Peura ei pystynyt paikantamaan laukausta ja alkoi kaartaa kohti koillista naaraspeuran poistumissuuntaan. Epäroin hetken. Laukaus liikkuvaan maaliin 15 metrissä olisi sen hetkisen ampumakuntoni ylärajoilla. Jos pukki jatkaisi 20 metriin pysähtymättä, valuisivat mahdollisuuteni taas hukkaan. Tässä vaiheessa onni puuttui peliin. Pohjoisesta kajahti toinen laukaus. Tällä kertaa peura paikansi äänen vaivatta ja kääntyi huolestuneena katsomaan laukauksen suuntaan.

Tiesin tilaisuuteni koittaneen. Jännitin jousen, siirsin katseeni peuraan ja selkäyt-

messäni tiesin sen olevan siinä. Seuraavaksi näin peuran laukkaavan suoraan pois-päin nuolen sulkapää kyljestä pilkistäen. Veri ruiskahteli sisäänmenoreiästä sykäyk-sittäin. Pukki juoksi noin 30 metriä ja alkoi kaartaa vasemmalle. Kuulin sen etenevän vielä noin 30 metriä. Sitten hetken hiljai-suuden jälkeen kuului rytinää ja muutamia potkuilta vaikuttavia ääniä.

Metsään laskeutui täysi hiljaisuus. Noja-sin selkäni puun rukoon ja annoin aamuu-ringon lämmittää kyttäämisestä jäykisty-neitä jäseniäni. Minulla olisi puoli tuntia aikaa nauttia rauhassa onnistumisen tun-teesta. Tiesin osuneeni riittävän hyvin ja kuulemieni äänien perusteella saatoen olet-taa pukin jo kuolleen. Lähetin Edille teks-tiviestin: ”I took a shot on an 8-pointer. I think it's a good shot”. Hän lupasi tulla aut-tamaan minua heti kuin partiolaistapahtu-masta pääsisi.

Peura on juuri kadonnut näköpiiristä nuoli kyljessään. Eläin pysähtyi kuuntelemaan laukauksia kuvan keskellä olevan V-haaraisen puun väliin jäävän vih-reän oksiston taakse. Ampumapaikka on siitä hieman etuoikealle olevien har-vojen keltaisten lehtien takana. Matka ständiltä noin 15 metriä.
Kuva: Ilja Koivisto.

Odottelun jälkeen laskeuduin alas. Veri-jälki oli selkeä ja noudatteli peuran juokse-maa reittiä. 40 metrin jälkeen veren mää-rä väheni ja hetken kuluttua en enää erotta-nut pisaraakaan. Pysähdyin tarkastelemaan lehtipetiä ja pensaiden oksia, mutta verta ei vain näkynyt. Pieni epäily häivytti taka-raivossa. Maasta saattoi yhä erottaa lehtiä, jotka pukin sorkat olivat kääntäneet ylös-alaisin. Päätin seurata näitä heikkoja johto-lankoja. Kahden askeleen jälkeen silmäni osuivat epätavallisen vaaleaan oksanhaa-rukseen, joka törötti heinikosta noin 15 metrin päässä. Tiesin etsinnän päättyneen.

Pukki makasi oikealla kyljellään juok-suasennossa pää maapuun rungon pääl-lä leväten, aivan kuin joku olisi asetellut sen viimeiselle leposijalleen mahdollisim-man arvokkaaseen asentoon. Ylöspäin ole-va kylki näytti täysin vahingoittumattomal-ta. Juuri ennen eläimen kaatumista nuolen

varsi oli irronnut ja lojui maassa jonkin matkan päässä peuran takana. Koska asetelma oli ko-vin kuvauksellinen, pää-tin käyttää tilanteen hy-väkseen ennen ryhtymis-tä muihin toimiin.

Hikinen iltapäivä

Näpättyäni peurasta pa-ri kuvaa alkoi varsinainen työ. Käänsi eläimen seläl-leen maapuuta vasten ja aukaisin vatsaontelon. Pi-ti edetä varovasti, sillä par-taveitsenterävä nuolenkärki oli yhä pukin sisällä. Nuoli oli mennyt sisään oikean kyljen viimeisen kylkiluun etupuolelta. Se oli lävistä-nyt rintaontelon ja vasem-

man keuhkon pitkittäin etuviistoon. Kärkeä ei vain löytynyt mistään. Arvelin sen tippuneen kuten katkenneen varrenkin, vaikka en heti löy-tänyt ulostuloreikää. Paloiteltaessa olisi yhä ol-tava varovainen. Joskus pakolaukan aikana nuo-len kärjet kulkeutuvat mitä oudoimpiin paikkoi-hin eläimen sisällä.

Suolistuksen jälkeen lähdin raahaamaan ruhoa polkua pitkin pellon laitaan. Matkaa olisi ehkä kolmisensataa metriä. Jätin nuo-lenvarren löytöpaikalleen siltä varalta, että joutuisin tulemaan takaisin etsimään kär-keä. Maassa lojuva terä olisi turvallisuus-riski niin kävelijöille kuin metsässä liikku-valle traktorille. Hiki puski otsalle ja yskin alkuviikon flunssan jäänteitä keuhkoistani. Polun yli kaatuneet tuulenkaadot hidastivat matkaa entisestään. En vielä ollut kunnos-sa tällaisiin ponnistuksiin. Viimein pellolla vastaani tulivat Edin veli ja veljenpoika. Ed oli hälyttänyt heidät vetoavuksi. Onnittelu-jen jälkeen tuoreet voimat tarttuivat sar-viin, ja sain rauhassa kokoilla keuhkojeni rippeitä.

Pian Edkin kurvasi paikalle avolaval-laan, jonka kyydissä peura siirrettiin la-dolle. Pienen evästauon jälkeen aloitimme nylkemisen ja paloittelun. Nuolenkärkikin löytyi: se oli pysähtynyt vasemman etuja-lan kainaloon iskeydyttyään jalan luhun. Liikkuva etulapa oli katkaissut nuolen var-ren noin kymmenen senttiä kärjen takapuo-lelta. Tilat eivät olleet parhaista mahdolliset, mutta pari tuntia uurastettuamme peuran lihat olivat paloiteltuna kahteen 50 litran kylmälaukkuun. Kaikki olisi syötävä puo-lessatoista kuukaudessa ennen paluutamme Suomeen.

Ilja Koivisto

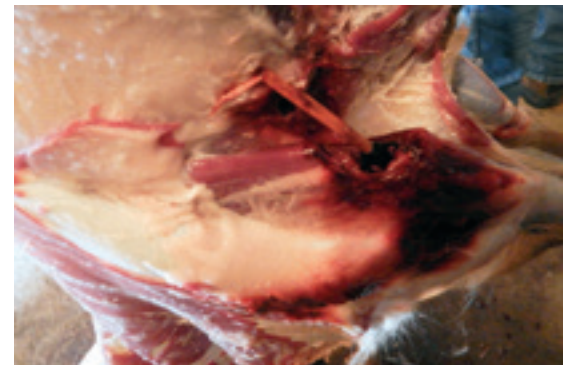
Artikkeli on lyhennelmä elokuussa 2015 Metsästys ja kalastus -lehdessä julkaistus-ta artikkelista.

Peuran vetourakka on takana ja teurastus edessä.
Kuva: Ed Jarvis.

Verijälki oli alkuun helppo seurattava.
Kuva: Ilja Koivisto

Nuoli oli läpäissyt peuran rintaontelon ja kärki pää-tyntyn vastakkaisen puolen etujalan luhun. Ei huono läpäisy 40-paumaiselta jousella.
Kuva: Ilja Koivisto.

Perinnejousimetsästäjä Simo Hankaniemi

Simo Hankaniemi on harrastanut perinteistä jousiammuntaa vuodesta 1963. Simo on Perinnejousimetsästäjien Liiton, Kaarle Knuutinpojan Jousiampujien ja Varsinais-Suomen Jousimetsästäjien perustajajäseniä sekä legendaarisen luonnonmateriaaleista valmistettuihin jousiin keskittyneen www.perinnejousi.fi -sivuston keskustelualueen ahkerin kommentoija, joka on levittänyt primitiivisten jousiammuntavälineiden käytön ilosanomaa sadoille jousenrakentamisesta kiinnostuneille niin Suomessa kuin ulkomaillakin. Jousimetsästyksen saralla saalistilastosta löytyy mm. teeri, pyy, sorsia ja fasaaneja, kaikki omatekoisella primitiivijousella ammuttuja.

Ilja Koivisto: Olet kiistatta suomalaisen primitiivijousimetsästyksen grand old man. Kuinka kaikki sai alkunsa?

Simo Hankaniemi: Kaikki alkoi kesällä 1963, kun herkässä neljän vuoden iässä näin isompien poikien ammuskelevan jousilla talomme lähellä. Innostuin asiasta ja tein oman "jousen" keittiöveitsellä syreenin vesasta ja kumilangasta. Nuolena oli sulaton ja kärjetön syreenin vesa. Vuotta vanhemman kaverini Osmon kanssa teimme hieman myöhemmin jousia kuusen oksista, jänteenä pakettinaru. Nuolet lensivät juuri ja juuri sähköjohtojen yli. Siitä lähtien minulla on aina ollut jousia ja nuolia.

IK: Jousimetsästyksessä on tapahtunut urasi aikana huikeaa välinekehitystä. On keksitty taljajousi ja perinteisen mallisiin jousiin on tullut lasi- ja hiilikuitua sekä nuoliin alumiinia. Mikä on saanut miehen pitäytymään tikuisten puujousien ja -nuolten parissa?

SH: Aluksi puujouset olivat ainoa vaihtoehto, enkä muista tiennytkään. Myöhemmin noin 13-vuotiaana ajattelin, että hankin lasikuitulaminaattijousen hieman vanhempana, kun siihen on varaa. Lopulta ostin Seppo Haltoselta käytetyn 50-paunaisen Bearin lyhyen metsästyslaminaatin, mutta en tottunut pistoolikahvaan enkä lasikuituun. Myin sen pian pois. Vuonna 1980 ilmestyi Reginald ja Gladys Laubinin kirja "American Indian Archery", jonka tilasin tuoreeltaan. Sen jälkeen en ole kuvitellut käyttäväni muita kuin preeriaintiaani-tyylin jousia ja nuolia. Niissä on panos ja tuotos kohdallaan, riittävän helppoja valmistaa, helppoja kuljetella missä tahansa. Ja ampuminen tarjoaa maksimaalisen haasteen.

IK: Valmistat itse välineet, joilla metsästät. Mikä siinä viehättää?

SH: Mieleisen saa vain tekemällä itse. En tunne ketään, jonka tekemiä välineitä käyttäisin mieluummin kuin omiani. Ehkä

siinä on mukana narsismiakin. Ainakin se on klassinen ratkaisu. Kun joku metsästää muiden välineillä, on mahdotonta arvioida, mikä on hänen osuutensa suorituksista.

IK: Kai noin pitkän uran varrella on tullut saalistakin?

SH: Pienriistaa vain olen saanut. Tilastossani on tasan 50 kaatoa. Niistä 21 on fasaaneita, sorsia 3, yksi teeri, yksi pyy, supikoira jne. Olen ollut muutaman kerran kaurisjahdissa, mutta ampumatilannetta ei ole tullut. Moni muu on ollut paljon minua ahkerampi ja systemaattisempi metsästäjä. En ole käynyt ulkomaisissa jahdeissa, mutta haluaisin käydä ainakin kerran Afrikassa. Ja muuallakin.

IK: Mikä on mieleenpainuvuin jousimetsästysmuistosi?

SH: Mieleenpainuvuin metsästysmuistoni on varmaankin teeren ampuminen 1989 lyhyellä hikkorijännejousella (75-paunainen) ja vannerautakärkisellä vesanuolella. Vaimoni eno oli hieman tätä ennen uhonnut maksavansa minulle 10 000 markkaa, jos saan jousella "kunnollista metsänriistaa". Vaimo sitten usutti minua hakemaan ne rahat, mutta en tehnyt sitä. Pelkäsin enon saavan sydänkohtauksen.

IK: Olet ollut mukana perustamassa useampaakin jousiammunta/jousimetsästysseuraa ja myös Perinnejousimetsästäjien Liittoa. Mihin seuroihin kuulut tällä hetkellä?

SH: Kuulun neljään jousiseuraan: Kaarle Knuutinpojan Jousiampujat, Perinnejousimetsästäjien Liitto, Suomen Jousimetsästäjien Liitto ja Varsinais-Suomen Jousimetsästäjät. Olen ollut mukana perustamassa kolmea näistä.

IK: Miksi koet järjestötoiminnan tärkeäksi?

SH: Viihdyn hyvin yksinkin maastossa jousi kädessä, mutta arvostan myös samanmielisten seuraa. Muilta oppii aina jotakin

ja porukalla tulee ryhtyneeksi hankkeisiin, jotka jäisivät yksin tekemättä. Minulla on pikkupojasta saakka ollut taipumuksena luoda verkostoja ja "koota sotureita" yhteen.

IK: Mistä jousimetsästyksessä on mielestäsi perimmiltään kysymys?

Perinteinen jousiammunta on pohjimiltaan metsästys- ja sodankäyntimenetelmä. Metsästyksessä se mullisti lajimme elämän, sillä lihaa tuli nyt entistä pienemmällä riskillä. Geronimon kertoman myytin mukaan jousi ja nuolet aloittivat ihmiskunnan voittokulun. Jousimetsästys on aina ollut myös urheilua, ei pelkkää lihan hankintaa. Näin minäkin sen koen. Se on omien rajojen hakemista petoeläimenä petoeläinten joukossa. Se on myös paluuta pyhään muinaisuuteen, ainakin vähäksi

aikaa. Tuliase tekee ihmisestä liian ylivoimaisen, se tuntuu epäreilulta. Jousimetsästäjän kohdatessaan eläin yleensä voittaa ja se on minusta OK.

IK: Minkä neuvon haluaisit antaa aloittelevalle jousimetsästäjälle?

SH: Aloittelevaa jousimetsästäjää neuvon miettimään, mikä on toiminnan tavoite, ja sen jälkeen toimimaan tavoitteiden saavuttamiseksi. Jos haluaa saavuttaa jotakin, joutuu yleensä aina tekemään massiivisia yrityksiä. Jousimetsästyksen jumalat ovat ankaria ja myös nöyryyttävät jokaista palvojaansa. Vaikeudet kasvattavat, elleivät nujerra. Mutta jokainen onnistuminen on elämän huippuhetkiä, joita muistelee vuosien ajan.

Ilja Koivisto

Simo Hankaniemi Kaarle Knuutintpojan Jousiampujat ry:n järjestämissä primitiivijousiampunnan epävirallisissa SM-kisoissa Liedon vanhalla linnalla vuonna 2012. Kuva: Juha Menna.

METSÄSTYSTARVIKKEET KÄRKKÄISELTÄ

Osta myös verkosta: www.karkkainen.com

***Voit tilata myös
puhelimella tai
sähköpostilla***

**Tilaa soittamalla numeroon
0104303031 (Ark 9-16)
Muina aikoina lähetä tilaus
myynti@karkkainen.com tai
klikkaa itsesi verkkokauppaan**

Kärkkäinen

se edullisen ostamisen tavaratalo

Kärkkäinen Ylivieska
Ollilanojankatu 2, Ylivieska
Keskus 010 430 3000

Kärkkäinen Oulu
 Alasintie 12, Limingantulli, Oulu
 Keskus 010 430 3020

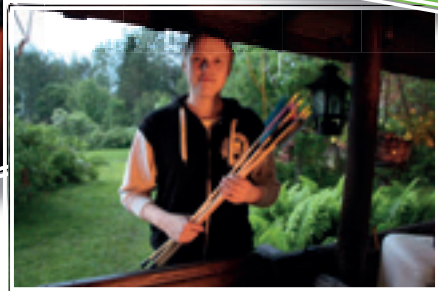
Kärkkäinen Ii
Sorosentie 2, II
Infoniste 010 430 3820

Kärkkäinen Lahti
Pasaasi 2, Renkomäki, Lahti
Keskus 010 430 3630

Verkkokauppa osoitteessa:
www.karkkainen.com

Perinnejousimetsästäjien liiton 10-vuotisjuhlat Sievi 3.-5.7.2015

Yhteisjahtilaisia tauolla Salmijärven metsästysalueella. Kuva: Matias Anttonen.

PML:n ja SJML:n yhteisjahti Sievissä

Vajaan viidentoista metsästäjän joukko jousimetsästäjiä Perinnejousimetsästäjien liitosta ja Suomen Jousimetsästäjien Liitosta koontui Sieviin Saariveden savottakämpälle 25.–28.9.2015 jahdatakseen kanalintuja ja jäniksiä liittojen yhteisellä Salmijärven metsästysalueella.

Edellisestä syksystä viisastuneina olimme vuokranneet savottakämpän tukikohdaksemme. Vuoden 2014 syksynä olimme pahasti myrskyn ja vesisateen kourissa. Kävimme PML:n omalla porukalla viikonlopun jahdissa kanalintukauden aloituksessa jousimetsästysalueellamme ja totesimme jo silloin kanalintutilanteen melko heikoksi. Havaintoja linnuista saatiin tuona viikonloppuna todella vähän, mutta siitä huolimatta nyt usko oli kova ja metsästäjiä kiinnosti kytäys aamuhämärissä soiden laitamilla. Osa jahtiporukasta keskittyi jänisjahtiin ajokoiraa apuna käyttäen.

Lauantainaamuna kuvastajat saivat näköhavaintoja teeristä, mutta ampumaetäisyy-

delle ei linnuista yksikään suostunut laskeutumaan. Jäniskin saatiin ajokoiran toimesta liikkeelle, mutta ampumatilanteisiin ei päästy. Iltapäivällä ja illalla käytiin vielä pyitä pillittämässä, laihoihin tuloksin. Ilta-hämärissä saunanlauteilla kertailtiin päivän tapahtumia ja suunniteltiin seuraavan päivän koitoksia.

Sunnuntaiaamun valjetessa olivatkin taas kuvastajat jo hyvissä ajoin nevan laidalla odottelemassa ja yksi naarasteeri erehtyikin laskeutumaan nuolen kantaman päähän. Hieno laukaus, ja riistaa reppuun. Onnittelut saamamiehelle. Jänisjahdissa ei tulosta saatu aikaiseksi, vaikka yritys olikin kova.

Kiitokset jahdissa mukana olleille, toivottavasti saadaan tulevana syksynä yhteistä jahtia aikaiseksi. Tulevan yhteisjähdin ajankohta on 23.–25.9.2016, ja paikkana vanha tuttu Salmijärvi.

Pekka Anttonen

Nuoli kuussa ja borsalino-hattu – Fred Bear

Fred Bearia (1902–1988) voi luonnehtia jousimetsästyksen Henry Fordiksi. Hänen kehittämänsä massatuotantomenetelmät ja kekseliäs markkinointi kasvattivat jousimetsästyksessä miljoonien ihmisten harrastuksen. Beariin päättyi aikakausi, jolloin jouset ja nuolet olivat lähes pelkästään käsityötä ja siten yleensä kalliita. Bear oli merkittävä monella alalla, tarkkuus- ja show-ammunnasta metsästyseen ja luonnonsuojeluun. Vuonna 1972 Bearin Razorhead-nuolenkärki matkasi kuuhun ja takaisin Apollo 16 -lennon mukana. Kyseessä on historian pisin ”nuolen lento”.

Nuoruus

Fred Bear syntyi 5.3.1902 maatilalla lähellä Waynesboroa, Pennsylvaniassa. Hänen etninen taustansa on tiettävästi Englannista, Saksasta ja Sveitsistä. Metsästys oli osa maalaiselämää ja

Fredin isä Harry vei 13-vuotiaan poikansa ensi kertaa valkohäntäpeurametsälle 1915. Aseena oli kivääri. Saalista tuli vasta seuraavana vuonna, jolloin Fred ampui peurapukin.

Bear ansaitsi nuorena elantonsa mm. kansalliskaartin ratsuväessä ja kaavojen piirtäjänä autoteollisuudelle. Hän lähti kotia Detroitiin 21-vuotiaana. Töiden ohella hän opiskeli tekniikkaa iltakoulussa. Vuonna 1927 hän näki Art Youngin jousimetsästyselokuvan ”Alaskan Adventures”, mikä oli ratkaiseva tapahtuma Bearille. Hän tapasi myöhemmin Youngin Rotary-järjestön lounaalla, ja he ystäväystyivät. He valmistivat kohta jousia ja nuolia Fredin kotona ja harjoittelivat ammuntaa yhdessä. Vuonna 1929 Fred Bear kävi ensi kertaa jousimetsällä, seetri-suolla Michiganissa. Ensimmäisen kaurinsa hän ampui jousella kuitenkin vasta 1935.

Fred Bearille omistettu dioraama St. Charles –jousimetsästysmuseossa Minnesotassa. Bear on siinä kuvattuna Alaskan Litte Deltan metsästysmajan edustalla tavaramerkkinsä eli Borsalino-hattu päässään. Kuva: Ilja Koivisto.

Oma firma ja keksintöjä

Fred Bear ja Charles Piper perustivat 1933 Bear Products Companyn pienen vuokrattuun taloon Detroitissa. Heidän tuotantonsa painopiste oli aluksi autoteollisuudelle tehdyissä mainosviireissä. Talon yhdessä nurkassa Fred teki myyntiin jousia ja nuolia, joista tuli pian yhtiön tärkein tuoteryhmä.

Vuosien varrella Fred Bear teki monia jousiammuntaan liittyviä keksintöjä. Ensimmäinen näistä oli moderni ampumahansikas vuonna 1937. Patenti lasikuidun käytöstä jousen selkämateriaalina (1946) mullisti sekä jousten muotoilun että tuotantoprosessin. Bear salli muiden joustenrakentajien käyttää vapaasti keksintöään edistääkseen laajalla rintamalla jousiteollisuutta. Samana vuonna Bear kehitti myös ensimmäisen jouseen kiinnitettävän nuolitelineen. Kodiak II vuonna 1954 oli Bearin ensimmäinen jousimalli, jossa oli taipuvat vastakaaret. Vuosien maastotestauksen jälkeen Bear esitteli ensimmäinen take-down -jousensa 1970.

Fred Bear aloitti jousiuransa puu- ja jännejousien aikakaudella, kehittyi lasikuitulaminaattien avantgardistiksi ja kohtasi lopulta talja-periodin. Taljajousen prototyyppi esiteltiin hänelle 1970-luvun alussa Bearin tehtaalla Graylingissa, mutta Fred hylkäsi sen. Estetiikka oli aina ollut hänelle keskeinen arvo, jousien piti olla myös kauniita. Paikalla sattui olemaan ”Syvä joki”-romaanin kirjoittaja James Dickey. Hän kokeili taljaa ja sanoi haluavansa tilata siitä kolme kappaletta. Bear tajusi, että hänen oli syytä siirtyä myös taljatuotantoon.

Bear säilytti ihanteensa ja tunsikin, että hän työntekijöineen kykenisi parantamaan ja kehittämään taljajousten muotoilua niin, että niistä tulisi myyvämpiä metsästäjän yleisön silmissä. Bear-yhtiön ensimmäinen

taljajousi sai nimekseen ”Alaskan”.

Fred teki 1974 retken Kanadaan taljan testaamiseksi. Hän epäonnistui yrityksessään maksua taljan vaatima ampumatyöli. Hän oli perinneampuja sanan täydessä merkityksessä. Nuoli lepäsi käden päällä. Laukaisu tapahtui lähes välittömästi, kun vetokäsi kosketti poskea ja veto oli täysi. Bear oli mestariampuja niin radalla, näytöksissä kuin metsälläkin. Talja ei hänellä toiminut kevennyksen takia. Bearista otettiin retkellä muutamia kuvia taljan kanssa Bear-yhtiön myyntiluetteloa varten, mutta hän ei koskaan metsästänyt taljalla, eikä ampunut ensimmäisen kokeilun jälkeen.

Saavutukset metsällä

Fred Bear kypsyi jousimetsästäjänä varsin myöhään. Hän ampui toisen suurriistaeläimensä vasta 1945, hirven Ontariosa. Seuraavana vuonna kaatui mustakarhu samalla alueella. Vuonna 1951 Fred metsästi ensimmäistä kertaa USA:n länsiosissa. Seuraavana vuonna tuli saaliiksi Wyomingissa wapiti-hirvi ja antilooppi. Myöhemmin sarjaa täydensi muulipeura.

Ensimmäinen metsästysretki Afrikkaan tapahtui 1955. Saman vuonna hän kävi läntisessä Kanadassa hirvi- ja karibumetsällä. Vuonna 1957 Bear ampui Kanadassa British Columbiassa villilampaan, jota hän piti uransa parhaana metsästysuorituksena. Lammas oli ennätyskookas sarvipää, ampumamatka pitkä ja maasto vaikeakulkuisen.

Retket Little Deltan alueelle Alaskaan alkoivat 1958. Hän ampui siellä 1960 ennätyskokoisen ruskeakarhun, joka täytettynä edusti seuraavan neljännesvuosisadan ajan Bearin firmaa jousimetsästyksen promo-tilaisuuksissa. Jääkarhun Fred kaatoi vasta kolmannella retkellään 1966. Kaksi ensimmäistä karhua hyökkäsivät nuoliosu-

man jälkeen ja ne lopetettiin kiväärillä, minkä vuoksi niitä ei voitu hyväksyä jousikadoiksi.

Afrikan-safareillaan Fred Bear kaatoi elefantin (1964) ja leijonan sekä afrikanpuhvelin (1965). Muita merkittäviä saaliita olivat mm. tiikeri Intiassa (1963), vesipuhveli Brasiliassa (1967) ja villikalkkuna Nebraskassa 1975. Bearin viimeinen kauriinmetsästyslupa on vuodelta 1987.

Metsästysretket olivat Fred Bearille myös uusien tuotteiden testausta ja raaka-ainetta mainosmateriaalille. Jokainen metsästyspäivä päättyi muistiinpanojen kirjoittamiseen, jotka myöhemmin muokattiin artikkeleiksi ja kirjoiksi. Valokuvat ja filmit olivat tärkeitä innostettaessa uusia joukkoja jousimetsästyksen pariin. Mainontaan liittyi myös Bearin tapa käyttää italialaista Borsalino-metsästyshattua. Tästä hänet oli helppo tunnistaa valokuvista.

Suosiota ja kunnianosoituksia

Fred Bearin ura ajoittui modernin jousimetsästyksen kultaisille vuosikymmenille, mihin liittyi yleinen elintason nousu ja vapaa-ajan kasvu teollistuneissa maissa. Jousimetsästyksen johtavat hahmot kuten Bear saivat runsaasti julkisuutta ja olivat säännöllisiä vieraita TV-ohjelmissa. Jousimetsästäjät nähtiin edustamassa perinteisiä amerikkalaisia arvoja; erähenkisyttä, rohkeutta, yritteliäisyyttä, reilua peliä, että myös kasvavaa luonnonsuojelun trendiä.

Bear täytti ajan odotukset, sillä jousiala ei ollut hänelle pelkkää taloudellisten voittojen maksimointia. Hän perusti 1972 The Fred Bear Sports Club -järjestön edistämään paitsi eettisesti korkeatasoista jousimetsästystä myös riistanhoitoa ja luonnonsuojelua sekä luonnonvarojen kestävä hyödyntämistä.

FBSC:n reilun metsästyksen säännöt kielsivät käyttämästä hyväksi riistaeläimen avutonta tilaa ja metsästämistä laittomilla

tavoilla. Myös metsästys aidatuilla riistafarmeilla kiellettiin. Häikäisevän valon ja moottoriajoneuvon käyttöä ei hyväksytty.

Fred Bearin saama ensimmäinen kunnianosoitus lieene ollut pääsy jäseneksi Explorer's Clubiin 1957. Hänelle myönnettiin Compton Medal of Honor 1964. The Archery Hall of Fame syntyi 1972 ja Fred Bear oli ensimmäisiä siihen hyväksyttyjä nimiä. 1973 oli vuorossa nousu Hunting Hall of Fameen. 1976 hän sai urheiluvälinevalmistajien liiton elämänurapalkinnon. Erilaisten palkintojen lista jatkui Fred Bearin kuolemaan saakka.

Polun pää

Lakko Bearin tehtaalla 1976 oli vakava käänne piste Fred Bearin uralla, vaikka samana vuonna kyettiinkin tuottamaan ennätykselliset 360 000 Bear-joustia. Pari vuotta myöhemmin tehdas siirrettiin Gainesvilleen, Floridaan.

Bear-yhtiö oli myyty jo 1967. Fred pysyi kuitenkin yhtiön hallituksen puheenjohtajana. Vuonna 1977 tapahtui uusi omistajanvaihdos. Elämänsä loppumetreillä Fred alkoi harkita Bear Archeryn ostamista takaisin itselleen, sillä hänen näkemyksensä mukaan yhtiön kehitys oli lähtenyt uusien omistajien käsissä pelkkään voiton tavoitteluun.

Nämä suunnitelmat eivät toteutuneet. Fred sairasteli vuodesta 1985 ja kuoli 27.4.1988 sairaalassa Gainesvillessä. Hänen tuhkinsa haudattiin Au Sable -joelle Michiganiin, missä hän oli harrastanut monasti toista mielipuuhaansa, perhokalastusta.

Simo Hankaniemi

Kuva vastakkaisella sivulla: Fred Beari Razorhead, legendaarinen metsästyskärki 1970-luvulta. Vuonna 1972 samanmallinen nuolen kärki teki historian pisin nuolenlennon matkatessaan kuuhun ja takaisin Apollo 16 -lennon mukana.

Kuva: Eerika Koskinen-Koivisto.

Art of Archery

J.Bow
Custom bows by J.Kaunismäki

Valmistan mittatilaustyönä perinteisiä jousia metsästäjille, kilpa-ampujille ja jousiammunnan harrastajille. Käy tutustumassa jousiini: www.j-bow.fi ja facebook Ota yhteyttä: j.kaunismaki@j-bow.fi tai puh. 040 503 4842

Mer än 25 års erfarenhet av bågjakt!

Bagjaktskatalogen.se

Muckemunk • Darton • PSE • APA • Muzzy • Black Trick • ASAT • TruGlo • TruFire • Lone Wolf • Benetton

All Season, All Terrain!!

ASAT
CAMOUFLAGE

Ett camo för alla tillfällen!
Finns som 3D utställ och "vanliga" jaktkläder

1950 65 YEARS 2015
DARTON
ARCHERY

www.bagjaktskatalogen.se

Joulun makuja jänispaistiin

Jänishän se on useimmiten tutuin saalis jousimetsästäjällekin. Talven mittaan sitä saa näin koiratonkin metsästäjä silloin tällöin syödäkseen. Käsiini osui Metsästys ja kalastus -lehden numero, josta löytyi hieman erilainen ohje jänispaistin tekoon.

aikana välillä valelin niitä pariin otteeseen liemellään. Tulos oli erilainen ja herkullinen. Perhekin hipsi vaivihkaa hakeman liisää, joten uskon onnistuneeni

Mausteinen jänispaista

Jänis oli jo roikkunut pari päivää autotallissa, niin ei muuta kuin takki pois jänikseltä, ja paloittelu sopiviin paloihin, jotta mahtuu kahteen uunivuokaan. Aluksi kumosin molempiin vuokiin pikkupullon jouluolutta, johon laitoin lihat marinoitumaan pariiksi tunniksi. Välillä valelin olutta lihojen päälle tai kääntelin lihoja.

Tällä välin etsin mausteita, joita oli ohjeessa vino pino. Ei hitto, ei taida löytyä kaikkea, ja mitäs minä nyt teen, kun äkkäsin ohjeista, että piparkakkumausteissa on juuri kyseisiä mausteita melko sopivassa suhteessa. Tämä helpotti peruslaiskaa ruoanlaittajaa kovasti.

Hieroin pari ruokalusikallista piparkakkumaustetta valustuneisiin lihanpaloihin ja laskin ne takaisin vuokaan oluen sekaan. Lisäsin sekaan pieniksi hakkaamani kuivatut taatelit, karpalot, sipulit ja voi noka-reet. Uuniin noin kolmeksi tunniksi, jonka

- 1 jousella ammuttu jänis
- 1-2 pulloa tummaa jouluolutta
- 2 rkl katajanmarjoja
- 1 katajan kärkioksan neulaset = 1rkl
- 2 kokonaista neilikkaa tai ¼ tl jauheena
- pala kanelia tai 1 tl jauheena
- 1 tl mustapippuria
- 1 tl kuminansiemeniä
- 1 tl pomeranssikuorta
- 2 tl suolaa
- 250 g kuivattua, kivetöntä taatelia
- 2 kpl sipulia
- 1 dl karpaloita
- 50 g voita
- 0,5 dl öljyä

Kuiva-aineet, öljy ja voi lisätään marinoitumisen jälkeen.

Jarmo Tuhkanen

Niksinurkka:

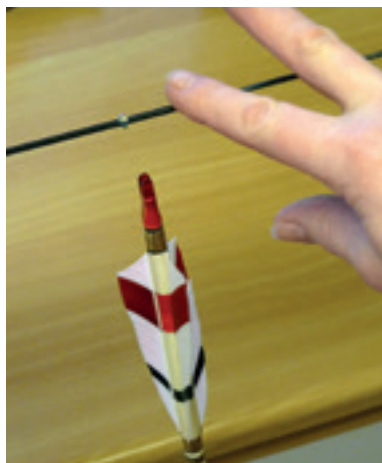
Tämä on perusasia, jonka jokaisen jousiampujan ja -metsästäjän tulisi oppia ensimmäisenä, kun nuolta sovitetaan jouseen.

Monet luulevat, että samankokoisia nokkeja on saatavana erikokoisilla kita-aukoilla. Näin ei ole. Yhden valmistajan samantyyppisissä nokeissa, esimerkiksi 11/32 tuuman aihioon sopivissa, kita on aina samankokoinen. Jousien jäykkyydet kuitenkin vaihtelevat 30 paunasta aina 60 paunaan saakka, niin myös jänteiden paksuudet. Eri valmistajilla kidan tiukkuus on vielä erilainen. Näin ollen, nokki ei yksinkertaisesti voi olla sopiva kaikenlaaisiin jänteisiin. Tarvitsemme siis toimenpiteitä!

Kun uudet nuolet otetaan käyttöön, on ensimmäinen tehtävä tarkistaa nokkien oikeanlainen tiukkuus jänteellä. Se testataan laittamalla nuoli jänteelle, pidetään jousi vaakatasossa kädensija ylöspäin ja ravistetaan jouta kädensijasta ylös-alas. Nuoli ei saa pudota. Sitten annetaan etusormella terävä näpätys jänteelle nokin viereen; nuolen tulee irrota. Mikäli ravistustilanteessa nuoli irtoaa, nokki on liian löysä. Jos taas näpätysliikkeestä nuoli ei irtoa, nokki on liian tiukka. Hyvin usein kuulee nokin ”hienosäädön” tehtävän hampailla purren tai viilalla uraa isontaen. Nämä menetelmät ovat erinomaisia nokin pilaajia.

Paras keino on kiehauttaa vettä, laittaa se mukiin. Tämän jälkeen kastetaan nokki veteen siten, ettei vesi ylety nokin ja aihion saumaan. Veden lämpötilasta sekä nokkimateriaalista riippuen 5–10 sekuntia riittää nokin pehmenemiseen.

Löysää nokkia puristetaan sormilla varovasti kasaan. Hyvä konsti on laittaa nokin leukojen väliin muovin pala, joka on hieman ohuempi kuin jänne. Tällöin ei tule puristettua nokkia liian tiukaksi. Sitten puhalletaan nokkia hetken, jotta se jäähtyy, ja

Terävän näpättyksen tulee irrottaa nokki jänteeltä.

Ennemmin kuin puremalla tai viilaamalla nokki kannattaa säätää kastamalla se kuumaan veteen ennen puristusta tai levitystä.

annetaan nokin jäädä asettumaan, ja käydään samalla tavalla läpi loput nokit. Kun kaikki nokit ovat jäähtyneet, on aika testata ne uudestaan jänteellä. Jos lopputulos on hyvä, homma on ohi, muuten jatketaan sää-

Nokki jännettä myöten

Kuumennetun nokin säätö puristamalla muovinpalaa vasten.

tämistä. Tiukan nokin saa säädettyä samalla tavalla työntämällä jänteen paksuisen muovinpalan leukojen väliin ja antamalla nokin jäähtyä.

On tärkeää, että nokin tiukkuus on oikea, koska löysä nokki saattaa aiheuttaa nuolen irtoamisen jänteeltä juuri laukaisuvaiheessa. Tästä voi seurata pahimmassa tapauksessa jousen vaurioituminen. Löysänokkista nuolta joutuu myös pitämään sormilla

jänteellä metsästyksen aikana. Liian tiukka nokki puolestaan pitää ylimääräisen äänen laukaistaessa sekä voi aiheuttaa taaksepäin nypäyksen nuolen irrotessa jänteeltä. Jälkimmäisestä on usein seurauksena nuolen epäpuhdas lento.

Eli, hieman vaivaa, paljon iloa!

Juhani Uusitalo

KESÄTAPAHTUMA

Sievi 8. – 10.7.2016

Reisjärventie 1242, 85470 KIISKILAMPI

Koulutusta:

- tornista ampuminen
- ampuminen liikkuvaan ja lentävään maaliin
- puunuolen oikaisu
- vieraileva luennoija

Maastoratakilpailu 9.-10.7.

- Uutuutena oma kilpailu primitiivijousille
- puujouset, ei ikkunaleikkausta
 - puunuolet self-nokilla

Ilmoittaudu: Juhani Uusitalo p. 0400 704430, sinikka.uusitalo@mukkanuoli.fi

Kauden 2014 - 2015 saaliskuvia

PML:n saalistilasto 2014–2015

Metsästyskaudella 2014–2015 Perinnejousi-metsästäjain liiton jäsenet ampuivat yhteensä 25 saaliseläintä perinteisillä jousilla. Saalisilmoituksen palautti 22 metsästäjää. Yleisin saaliseläin oli supikoira ja suurimmat eläimet pahkasika, impala ja valkohäntäpeura. Keskimäärin lomakkeen jättäjillä oli kauden aikana 13 jousi-metsästyskertaa.

Keskimääräinen ampumamatka kaato-laukaustilanteissa oli 11 metriä. Lyhin ampumamatka oli 4 metriä ja pisin 15 metriä. Käytetyin jousen jäykkyys oli 51–60 pounaa. Yhdeksän saalisilmoituksen tekijää ilmoitti aseeseen pitkäjousen ja samoin vastakaaren käyttäjiksi ilmoittautui yhdeksän metsästäjää. Primitiivijousilla metsästi neljä ampujaa. Puu oli suosituin nuolimateriaali. Hiilikuitua käytti vain kolme ilmoituksen jättäjää.

Teksti: **Ilja Koivisto**

Tilaston kokosi: **Pekka Anttonen**

SAALIS	MÄÄRÄ
SUPIKOIRA	9 KPL
HARAKKA	3 KPL
FASAANI	2 KPL
RUSAKKO	2 KPL
VARIS	2 KPL
IMPALA	1 KPL
METSÄJÄNIS	1 KPL
ORAVA	1 KPL
PAHKASIKA	1 KPL
PYY	1 KPL
RÄKÄTTIRASTAS	1 KPL
VALKOHÄNTÄPEURA	1 KPL
YHTEENSÄ	25 KPL

LIITON HALLITUS 2016

Puheenjohtaja, messuvastaava:

Pekka Anttonen, Sulkava, p. 040 7424603

Email: info@perinnejml.fi

Varapuheenjohtaja, koulutus- ja

ulkomaanvastaava:

Sinikka Uusitalo, Sievi, p. 0400 704430

Email: sinikka.uusitalo@mukkanuoli.fi

Vaistolla päätoimittaja:

Ilja Koivisto, Riihimäki, p. 044 2362314

Email: ilja.koivisto@gmail.com

Metsästysvastaava:

Jarmo Tuhkanen, Siilinjärvi, p. 0400 194069

Email: jarmo.tuhkanen@gmail.com

Jäsen:

Simo Hankaniemi, Turku, p. 041 4638968

Email: simo.hankaniemi@nettikirje.fi

Jäsen:

Juhani Uusitalo, Sievi, p. 0400 704430

Email: sinikka.uusitalo@mukkanuoli.fi

Jäsen:

Henri Enroos, Pirkkala, p. 045 2306802

Email: henri.enroos@gmail.com

Jäsen:

Marko Muhonen, Kinnula, p. 050 3759444

Email: marko.muhonen@kase.fi

Sihteeri:

Ville Kujansivu, Menonen, p. 040 5384638

Email: vkujansivu@gmail.com

TOIMIHENKILÖT:

Internetvastaava:

Matias Anttonen, Sulkava, p. 050 4965761

Email: matias.anttonen@pp.inet.fi

1998 ... **Mukkanuoli** ... 2015 ...

Kiitämme asiakkaitamme menneistä vuosista!

Sinikka ja Juhani Uusitalo

JÄSENYHDISTYKSET

Varsinais-Suomen JM ry:

Petri Jalonen

Email: puheenjohtaja.vsjm@gmail.com

Pirkanmaan JM ry:

Jani-Petteri Vienola

Email: jpvienola@dnainternet.net

Pohjois-Karjalan JM ry:

Kimmo Rätty

Email: kimmo.ratty@joensuunkriisikeskus.fi

Napapiirin JM ry:

Janne Nilirova

Email: janne.nilirova@njm.fi

Sievin JM ry:

Juhani Uusitalo

Email: sinikka.uusitalo@mukkanuoli.fi

KAIKKI VARUSTEET jousimetsästykseen

www.pediarchery.fi

puh. (08) 350 4966, 050 557 6476

